

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/136/2023
Identifikačné číslo spisu:	4311201524
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4311201524.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Okresné stavebné bytové družstvo Levice, Levice, Ku Bratke 3, IČO: 00 171 590, zastúpeného advokátkou Mgr. Renátou Mészáros, Levice, Nám. hrdinov 7-8, proti žalovanému A. M., narodenému X. S. XXXX, Ž., O. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Tomášom Jamrichom, Vráble, Moravská 784/35, o zaplatenie 226,95 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11C/88/2011, o dovolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. novembra 2021 v spojení s opravným uznesením z 12. septembra 2023 sp. zn. 5Co/134/2020, takto

rozhodol:

- I. Konanie o dovolaní žalobcu z a s t a v u j e.
- II. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- III. Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 25. augusta 2017 č. k. 11C/88/2011-550 v spojení s opravným uznesením z 28. augusta 2017 č. k. 11C/88/2011-570 I. uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 156,67 eura a úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 156,67 eura od 19. júna 2009 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšnej časti podanú žalobu zamietol; III. žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 38,06 %; IV. štátu priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 69,03 % a proti žalobcovi v rozsahu 30,96 %.

1.1. Súd prvej inštancie mal v spore preukázanú aktívnu legitimáciu žalobcu na podanie žaloby, keďže uznesením zo schôdze vlastníkov konanej 27. novembra 2017 pre bytový dom XXXX, XXXX v Ž. na ul. O. Č. X, X, XX, XX a XX došlo k schváleniu zmluvy o výkone správy.

1.2. Rozhodujúc o meríte podanej žaloby súd prihliadol na výšku skutočných nákladov, ktoré bol povinný žalovaný žalobcovi za r. 2008 uhradiť, ako aj na výšku úhrad žalovaného a na účel platieb, ktorý žalovaný pri platbách uviedol. V spore bolo podľa súdu preukázané, že žalovaný dňa 7. januára 2008 uhradil 199,16 eura (6.000 Sk) a ako účel platby uviedol úhradu preddavkov za elektrinu, vodu a

poistenie za r. 2008; dňa 27. februára 2008 žalovaný uhradil 1.327,74 eura (40.000 Sk) a ako účel platby uviedol fond opráv; dňa 13. októbra 2008 žalovaný uhradil 218,08 eura (6.570 Sk) a ako účel platby uviedol fasáda, voda, poistenie a elektrina. Celkovo tak uhradil žalovaný 1.745 eur. Súd prvej inštancie mal z uvedených platieb preukázané, že žalovaný poukázal žalobcovi sumu 1.327,76 eura a sumu 184,89 eura na úhradu fasády, t. j. do fondu prevádzky, údržby a opráv prispel celkovo sumou 1.512,65 eura. Žalovaný si tak splnil povinnosť uhradiť žalobcovi z titulu vyúčtovania nákladov za r. 2008 úhrady do fondu prevádzky, údržby a opráv, sumou vo výške 381,70 eura z celkovo poukázanej sumy 1.327,76 eura. Z dôvodu, že žalovaný uvedené sumy účelovo poukázal do fondu, čo zdôrazňoval vo svojich písomných podaniach, nebolo podľa súdu možné z uvedených súm rozúčtovať aj úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu. Súd prvej inštancie prihliadol zároveň na to, že na úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu mal žalovaný povinnosť uhradiť sumu 389,03 eura a v skutočnosti uhradil žalobcovi 232,36 eura, t. j. 7.000 Sk (1.000 Sk z poukázanej sumy 6.570 Sk a 6.000 Sk). Rozdiel medzi skutočnými nákladmi a úhradami poskytnutými žalovaným na plnenia spojené s užívaním bytu tak podľa súdu činil 156,67 eura (389,03 eura - 232,36 eura). Vychádzajúc z uvedeného, súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 156,67 eura a vo zvyšnej časti podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolania žalobcu i žalovaného v poradí prvým rozsudkom z 27. marca 2019 sp. zn. 5Co/149/2018 rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 226,95 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 226,95 eura od 19. júna 2009 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. O trovách štátu rozhodol tak, že štátu - Slovenskej republike priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolený súd“) uznesením z 31. augusta 2020 sp. zn. 2Cdo/310/2019 uvedený rozsudok odvolacieho súdu z 27. marca 2019 sp. zn. 5Co/149/2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové závery, ako súd prvej inštancie bez toho, aby vo veci vykonal (zopakoval) v potrebnom rozsahu dokazovanie. Ak sa odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1 CSP sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP. Dodal, že k odlišnému hodnoteniu dôkazu má odvolací súd povinnosť poskytnúť sporovej strane možnosť sa k nemu vyjadriť. Pokiaľ tak neurobil, možno považovať jeho odchylné skutkové závery za nepodložené, urobené v rozpore s § 204, § 378 ods. 1 a § 384 ods. 1 CSP a v takom prípade bolo nutné konštatovať, že odvolacie konanie je postihnuté vadou podľa § 420 písm. f) CSP.

4. Odvolací súd v poradí druhým rozsudkom zo 16. novembra 2021 sp. zn. 5Co/134/2020 v spojení s jeho opravným uznesením rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 38 % a žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Skonštatoval, že prvoinštančný súd v súvislosti s rozhodnutím o uplatnenom žalobnom nároku žalobcu voči žalovanému ohľadne zaplatenia sumy 226,95 eura s príslušenstvom v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý pri dodržaní myšlienkového postupu hodnotenia dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP následne správne posúdil podľa odcitovaných ustanovení špeciálneho právneho predpisu (zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a vyhlášky č. 630/2005 Z. z. Úradu pre reguláciu sieťových odvetví). K zaujatému právnomu záveru, ktorý sa prejavil v potvrdení prvoinštančného rozsudku podľa § 387 ods. 1, 2 CSP dospel odvolací súd aj s poukazom na ustanovenie § 384 ods. 1 CSP, keď listinné dôkazy oboznámené na odvolacom pojednávaní konanom dňa 20. októbra 2021 z hľadiska skutkových zistení z nich rezultujúcich vyhodnotil zhodne ako súd prvej inštancie.

4.1. Odvolací súd ďalej poznamenal, že súd prvej inštancie aj na základe obidvoch znaleckých posudkov

vypracovaných na základe požiadania súdu (ZP č. 2/2015 zo dňa 30. septembra 2015 vypracovaný znalkyňou U. L. P., odbor ekonómia a manažment - odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo a ZP č. 12/2015 zo dňa 30. septembra 2015 vypracovaný znalkyňou Y. J., odbor energetika - odvetvie tepelná energetika) správne ustálil, že povinnosťou žalovaného bolo za obdobie od 1. januára 2008 do 31. decembra 2008 zaplatiť žalobcovi skutočné náklady za plnenia poskytované s užívaním bytu za uvedené obdobie spolu v sume 389,03 eura. Vychádzajúc z obsahu znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou U. L. P., žalovanému za inkriminované obdobie, t. j. celý rok 2008, vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi náklady do fondu prevádzky, údržby a opráv v sume 381,70 eura, keď do tejto sumy bolo potrebné zaradiť aj sumu 52,28 eura z titulu úhrady poskytnutej finančnej výpomoci pôvodne v sume 170.000 Sk. Potom podľa odvolacieho súdu celkové skutočné náklady na plnenia spojené s užívaním daného bytu žalovaného prvoinštančný súd správne ustálil v sume 770,73 eura (389,03 eura ako náklady na plnenie poskytované s užívaním bytu + 381,70 eura ako úhrada nákladov do fondu, údržby, prevádzky a opráv). V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že prvoinštančným súdom boli správne akceptované sumy vyčíslených nákladov uvedené v obidvoch znaleckých posudkoch s výnimkou základnej položky z ústredného kúrenia, keď súd prvej inštancie vzhľadom na výmeru podlahovej plochy 19,7 m² vzťahujúcej sa na žalovaného akceptoval výpočet týchto nákladov poskytnutý žalobcom v pomere 30:70, korešpondujúci s obsahom ustanovenia § 7 ods. 1 vyhlášky č. 630/2005 Z. z. Odvolací súd sa rovnako stotožnil so zohľadnením skutočností, že za celý rok 2008 žalovaný uhradil žalobcovi spolu sumu 1.745 eur, z toho do fondu prevádzky, údržby a opráv spolu sumu 1.512,65 eura (1.327,76 eura + 184,89 eura) a s tým súvisiacim ustálením, že z titulu úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu prispel žalovaný žalobcovi za rok 2008 sumou 232,36 eura. Vzhľadom na účelovosť plnení zo strany žalovaného do fondu prevádzky údržby a opráv, podľa odvolacieho súdu následne prvoinštančný súd správne prijal ten záver, že z uvedených súm zaslaných do fondu prevádzky, údržby a opráv nie je možné pokryť aj úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu za rok 2008 vyúčtované žalovanému v celkovej sume 389,03 eura. Vychádzajúc z výšky tejto celkovej sumy úhrad za plnenia poskytnuté s užívaním bytu za rok 2008, t. j. sumy 389,03 eura a skutočne zaplatenej výšky úhrady žalovaným z tohto titulu žalobcovi, t. j. sumy 232,36 eura, rozdiel medzi týmito dvoma sumami, t. j. sumu 156,67 eura, bolo potrebné považovať za výšku finančného plnenia, ktorá z titulu uplatneného žalobného nároku prislúcha žalobcovi.

4.2. Pokiaľ išlo o odvoláciu námietku žalovaného ohľadom nemožnosti prevodov zostatkov na fonde prevádzky, údržby a opráv do minulých rokov, ale iba do budúceho obdobia - ako uviedla aj znalkyňa U. L. P.F. v podanom znaleckom posudku - odvolací súd uviedol, že vo všeobecnosti je možné s tvrdením znalkyne v tomto smere súhlasiť, avšak v danom prípade špecifiká spočívajú v tom, že ostatní vlastníci bytov v danom bytovom dome prispievali na úhradu nákladov priebežne do fondu prevádzky údržby a opráv z titulu úhrady nákladov za spravenie novej fasády na obytnom dome (v priebehu rokov 2005 až 2009), zatiaľ čo jednorazový príspevok zo strany žalovaného v roku 2008 v sume 1.512,65 eura práve na túto fasádu žalobca rozúčtoval na obdobie rokov 2005 až 2009. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 CSP.

5. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. e), f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Namietal procesnú vadu podľa § 420 písm. e) CSP tým, že rozhodoval nesprávne obsadený súd; odvolacie pojednávanie sa uskutočnilo pred senátom v zložení dvoch sudcov a jednej sudkyne, avšak z obsahu písomného vyhotovenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že vo veci rozhodli traja sudcovia. Mal za to, že v predmetnej veci rozhodoval aj dodatočne určený člen senátu (JUDr. Vladimír Pribula), o ktorého začlenení do senátu nemal žiadnu vedomosť a ktorý sa s vecou nemohol oboznámiť v dostatočnej miere. Súčasne to považoval za porušenie jeho práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi.

5.1. Ďalej žalovaný namietal, že žalobca počas celého konania na preukázanie dôvodnosti svojho nároku ako dôkaz predložil len jednu, ním vytlačenú tabuľku s názvom „Rozpočítanie nákladov za plnenia poskytované s užívaním bytu za obdobie roku 2008“, ktorú dovolateľ aj v zákonnej lehote namietal formou reklamácie, pričom nešlo o dôkaz o reálnych nákladoch žalobcu na dovolateľa za rok 2008. Vzhľadom na to, žalobca napriek jemu uloženej povinnosti podľa čl. 8, čl. 9 a § 132 CSP počas celého konania neoznačil a nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dovolateľ preto konštatoval, že pri absencii akéhokoľvek dôkazu ani nemal reálne možnosť počas celého súdneho konania, čo

rozporovať a namietat'. Odvolaciemu súdu ďalej vytkol jeho tvrdenie, že ostatní vlastníci bytov v bytovom dome prispievali na úhradu nákladov priebežne do fondu opráv v rokoch 2005 až 2009 a žalovaný tak mal vykonať až jednorazovým príspevkom v roku 2008, keďže táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho dôkazu. Z toho vyvodil, že odvolací súd vo významnej skutočnosti argumentoval na podklade „faktov“, ktoré v súdnom konaní neexistovali, čím došlo z jeho strany k porušeniu základných princípov podľa čl. 11 ods. 4 CSP, kedy súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní. Dovolateľ tiež namietal, že výrok rozsudku je v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi (ZP č. 2/2015 a čl. IV. bod 9 Zmluvy o výkone správy). Napokon uviedol, že pre absenciu vysporiadania sa s podstatnými argumentmi považuje napadnuté rozhodnutie za arbitrárne.

5.2. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (sp. zn. 5MCdo/10/2009), keďže pre udelenie písomného plnomocenstva v tomto súdnom konaní bol potrebný nielen podpis predsedu predstavenstva, ale aj podpis ďalšieho člena predstavenstva, inak bol úkon neplatný. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP upozornil, že ide len o administratívnu chybu v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, ktorú je možné odstrániť opravným uznesením. V predmetnom spore bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, počas ktorého žalobca predložil všetky právne relevantné dôkazy, ktoré dôvodnosť žaloby jednoznačne preukázali. Dodal, že v danom prípade nie je možné použiť ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keďže v zmysle § 422 ods. 1 CSP sa jedná o bagateľný cenzus. Preto navrhol podané dovolanie zamietnuť.

7. Proti vyššie uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie i žalobca s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP dôvodiac, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) vzal v prvom rade zreteľ na právne účinný dispozitívny úkon žalobcu (č. l. 813), ktorým vzal svoje dovolanie v celom rozsahu späť a konanie o jeho dovolaní zastavil (§ 446 CSP).

9. Pokiaľ išlo o dovolanie žalovaného, najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. Žalovaný tvrdí, že v danom prípade rozhodoval nesprávne obsadený súd, čím bolo porušené ustanovenie § 420 písm. e) CSP.

16. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané sudy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

17. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e) CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

18. Podstata dovolacej argumentácie žalovaného vo vzťahu k uplatnenému § 420 písm. e) CSP týkajúca sa zloženia senátu odvolacieho súdu spočívala v nesúlade reálneho zloženia senátu v zmysle zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, a písomným vyhotovením rozsudku. Napriek tomu, že z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo 16. novembra 2021 (č. l. 795) a záhlavia rozsudku odvolacieho súdu vyplývalo, že členkou senátu odvolacieho súdu (okrem predsedu senátu JUDr. Borisa Mínska a člena senátu JUDr. Olivera Kolenčíka) bola Mgr. Andrea Szombathová-Poláková, v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku zo 16. novembra 2021 sp. zn. 5Co/134/2020 bol pri podpisoch členov senátu uvedený člen senátu JUDr. Vladimír Pribula.

19. Preskúmaním spisu možno konštatovať, že uvedená vada bola odstránená odvolacím súdom vydaním opravného uznesenia z 12. septembra 2023 sp. zn. 5Co/134/2020, ktorým bolo opravené znenie zloženia senátu a odvolací súd tak dodatočne zosúladiť písomné vyhotovenie rozsudku s faktickým stavom. S ohľadom na to dovolací súd dospel k záveru, že k založeniu vady zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. e) CSP v danom prípade nedošlo.

20. Žalovaný ďalej vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nepreukázanie dôvodnosti žaloby žalobcom, nesúlad výroku rozsudku s vykonanými dôkazmi a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

21. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na

neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

22. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

23. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

24. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené či arbitrárne. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia.

24.1. Odvolací súd po (dovolacím súdom nariadenom) zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu a oboznámením obsahu listinných dôkazov dospel k záveru, že podané odvolania obidvoch strán sporu nie sú dôvodné. Na margo rozdielného svojho právneho záveru, obsiahnutého v zrušenom rozsudku zo dňa 27. marca 2019 sp. zn. 5Co/149/2018, ohľadom rozúčtovania nákladov na studenú a dažďovú vodu uviedol, že sa priklonil k spôsobu výpočtu týchto nákladov v intenciách vypracovaného znaleckého posudku znalkyňou J.. Obdobne akceptoval aj záver znalkyne U.. P., že výška príspevku žalovaného za rok 2008 do fondu prevádzky, údržby a opráv predstavovala sumu 381,70 eura, keď do tejto sumy bolo potrebné zarátať aj sumu 52,28 eura z titulu úhrady poskytnutej finančnej výpomoci (pôvodne 170.000

Sk). Odvolací súd jasne konštatoval, že listinné dôkazy oboznámené na odvolacom pojednávaní konanom 20. októbra 2021 z hľadiska skutkových zistení z nich rezultujúcich vyhodnotil zhodne ako súd prvej inštancie. V súlade s aplikáciou ustanovení § 387 ods. 1 a 2 CSP na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia poznamenal, súd prvej inštancie aj na základe obidvoch znaleckých posudkov vypracovaných na základe požiadania súdu správne ustálil, že povinnosťou žalovaného bolo za obdobie od 1. januára 2008 do 31. decembra 2008 zaplatiť žalobcovi skutočné náklady za plnenia poskytované s užívaním bytu za uvedené obdobie spolu v sume 389,03 eura.

24.2. Odvolací súd sa následne s ohľadom na ustálené skutkové zistenia zhodol so záverom prvoinštančného súdu, že celkové skutočné náklady na plnenia spojené s užívaním daného bytu žalovaného za rok 2008 sú v sume 770,73 eura (389,03 eura ako náklady na plnenie poskytované s užívaním bytu + 381,70 eura ako úhrada nákladov do fondu, údržby, prevádzky a opráv). Stotožnil sa aj s postupom súdu prvej inštancie, keď akceptoval sumy vyčíslených nákladov uvedené v obidvoch znaleckých posudkoch, s výnimkou základnej položky z ústredného kúrenia, keď vzhľadom na výmeru podlahovej plochy 19,7 m² vzťahujúcej sa na žalovaného akceptoval aj žalobcom vykonaný výpočet týchto nákladov v pomere 30:70, korešpondujúci s obsahom ustanovenia § 7 ods. 1 vyhlášky č. 630/2005 Z.z.

24.3. V súvislosti s plneniami žalovaného odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie ustálil, že za celý rok 2008 žalovaný uhradil žalobcovi spolu 1.745 eur, z toho do fondu prevádzky, údržby a opráv sumu 1.512,65 eura (1.327,76 eura + 184,89 eura) a z titulu úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu sumu 232,36 eura. Odvolací súd k tomu navyššie poznamenal, že výška týchto plnení zo strany žalovaného nebola v tomto konaní medzi stranami sporná.

24.4. Odvolací súd dospel preto k záveru, že vychádzajúc z výšky celkovej sumy nákladov na plnenia poskytnuté žalovanému s užívaním bytu za r. 2008, t. j. sumy 389,03 eura a skutočne zaplatenej výšky úhrady žalovaným z tohto titulu žalobcovi, t. j. sumy 232,36 eura, rozdiel medzi týmito dvoma sumami, t. j. sumu 156,67 eura, súd prvej inštancie správne považoval ako výšku finančného plnenia, ktorá z titulu uplatneného žalobného nároku prislúcha žalobcovi. Odvolací súd pritom rovnako ako prvoinštančný súd poukázal na účelovosť plnení zo strany žalovaného do fondu prevádzky údržby a opráv, z ktorého dôvodu z vyššie uvedených súm zaslaných do fondu prevádzky, údržby a opráv nebolo možné pokryť aj úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu za rok 2008 vyúčtované žalovanému v celkovej sume 389,03 eura.

24.5. Následne odvolací súd primerane reflektoval vznesené odvolacie námietky zo strany žalobcu a pokiaľ išlo o jeho výhrady týkajúce sa určenia výšky nákladov na studenú vodu, ako aj nákladov na zrážkovú vodu, súd poukázal na znalecký posudok znalkyne Y. J., s ktorej vyčíslením nákladov na tieto položky sa stotožnil. Spresnil, že táto znalkyňa vychádzala z pomerného koeficienta 1,1 a zároveň aj z povolenej tolerancie pretečeného množstva vody cez meradlo, ktorá sa pohybuje v rozmedzí od +10 % do -10 %. Na ďalšie námietky žalobcu týkajúce sa zaúčtovania celkovej sumy 1.512,65 eura od žalovaného do fondu prevádzky, údržby a opráv odvolací súd odpovedal, že samotný žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že k zaúčtovaniu tejto sumy došlo na základe požiadavky žalovaného v súlade s čl. IV. bod 9 Zmluvy o výkone správy, pretože žalovaný v rokoch 2005 až 2009 do tohto fondu neprispel ani centom.

24.6. Odvolací súd sa napokon dostatočne vysporiadal aj s námietkami prezentovanými žalovaným, keď vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní a nedostatku udeleného splnomocnenia pre zástupcu žalobcu poukázal na iné konania, kedy vo veci tých istých strán sporu a v tom istom procesnom postavení rozhodoval Krajský súd v Nitre a k týmto námietkam sa vyjadril v tom smere, že nie sú opodstatnené. Pokiaľ išlo o námietku žalovaného ohľadom nemožnosti prevodov zostatkov na fonde prevádzky, údržby a opráv do minulých rokov, ale iba do budúceho obdobia, odvolací súd zdôraznil, že v danom prípade bolo potrebné zohľadniť špecifiká spočívajúce v tom, že ostatní vlastníci bytov v danom bytovom dome prispievali na úhradu nákladov priebežne do fondu prevádzky údržby a opráv z titulu úhrady nákladov za realizáciu novej fasády na obytnom dome (v priebehu rokov 2005 až 2009), zatiaľ čo jednorazový príspevok zo strany žalovaného v r. 2008 v sume 1.512,65 eura práve na túto fasádu žalobca rozúčtoval na obdobie rokov 2005 až 2009. Odvolací súd uzavrel, že odôvodnenie prvoinštančného rozhodnutia spĺňa všetky atribúty ustanovenia § 220 ods. 2 CSP.

24.7. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd neopomenul vziať do úvahy žiadnu z

(rozhodných) namietaných skutočností v odvolaní, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

25. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

26. Žalovaný ďalej namietal nepreukázanie dôvodnosti žaloby, nesúlad výroku rozsudku s vykonanými dôkazmi či argumentáciu súdu založenú na nepreukázaných „faktoch“, čím de facto rozporoval správnosť vyhodnotenia vykonaného dokazovania. Dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

27. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

28. Dovolací súd na tomto mieste osobitne vyslovuje presvedčenie, že súd prvej inštancie vykonal

dokazovanie v dostatočnom rozsahu (oboznámenie s listinnými dôkazmi - Zmluva o výkone správy, kalkulácia preddavkov na úhradu nákladov spojených s užívaním bytu, rozpočítanie nákladov za plnenia poskytované s užívaním bytu; znalecké dokazovanie - znalecké posudky vypracované U. Ľ. P. a Y. J. - vid' bližšie body 3. až 20. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), náležite ho vyhodnotil, pričom dosiahnuté skutkové závery nemožno považovať za prejav svojvôle. Vzhľadom na podstatu žalobou uplatňovaného nároku, spočívajúceho v úhrade nedoplatku na skutočných nákladoch vynaložených na byt žalovaného za rok 2008, súd prvej inštancie správne v prvom rade zisťoval výšku skutočných nákladov, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi uhradiť, ako aj výšku úhrad žalovaného a účel platieb, ktoré žalovaný pri jednotlivých platbách uviedol. Vo vzťahu k skutočným nákladom (vzhľadom na spochybňovanie vyčíslenia niektorých nákladov žalovaným) súd nariadil znalecké dokazovanie, z výsledkov ktorého vychádzal pri ustáľovaní výšky celkových skutočných nákladov za rok 2008, pričom súd primerane zdôvodnil, prečo neakceptoval vyčíslenie nákladu na ústredné kúrenie znalkyňou, ale vychádzal z vyčíslenia poskytnutého žalobcom, a to aj s poukazom na § 7 ods. 3 písm. c) vyhlášky č. 630/2005 Z. z. Následne súd prvej inštancie podrobil posúdeniu jednotlivé platby žalovaného za rok 2008 s dôrazom na ním uvedený účel týchto platieb a dospel k logickému a preskúmateľnému záveru o celkovej úhrade 1.745 eur, pozostávajúcej z príspevku do fondu prevádzky, údržby a opráv v sume 1.512,65 eura a úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu v sume 232,36 eura. Vychádzajúc tak z rozdielu medzi výškou nákladov za plnenia spojené s užívaním bytu za rok 2008, t. j. sumy 389,03 eura, a výškou skutočne uhradenou žalovaným z tohto titulu žalobcovi, t. j. sumy 232,36 eura, súd považoval za ustálenú výšku finančného plnenia, ktorá z titulu uplatneného žalobného nároku prislúcha žalobcovi. S uvedeným postupom a vyhodnotením jednotlivých dôkazov sa po zopakovanom dokazovaní napokon stotožnil i odvolací súd.

29. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové a na to nadväzujúce právne závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmého omylu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Námietky žalovaného v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

30. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP dôvodiac, že odvolací súd sa odchyľil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s poukazom na uznesenie najvyššieho súdu z 10. marca 2010, sp. zn. 5MCdo/10/2009.

31. V zmysle § 422 ods. 1 písm. a) a b) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

32. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci, tzv. majetkovým censuzom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy.

33. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde (účinného v čase doručenia žaloby) sumu minimálnej mzdy pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou ustanovenú podľa § 7 a

sumu minimálnej mzdy za každú hodinu odpracovanú zamestnancom ustanoví na príslušný kalendárny rok vláda Slovenskej republiky nariadením vlády a podľa § 1 písm. a) nariadenia vlády č. 408/2010 Z. z. (účinného v čase doručenia žaloby v prejednávanej veci súdu prvej inštancie 2. februára 2011) sa suma minimálnej mzdy na rok 2011 ustanovuje na 317 eur za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou.

34. V danom prípade uskutočneníu meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia podľa § 421 ods. 1 CSP bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP. V prejednávanej veci bol dovolaním žalovaného napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 226,95 eura, pričom desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (t. j. 2. februára 2011) je 3.170 eur. Z uvedeného vyplýva, že výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri peňažnom plnení (ratione valoris), preto je prípustnosť dovolania žalovaného v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP vylúčená.

35. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

36. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.